

Babiczky Tibor

Jan Morris Triesztben

Akár az idő előtt meghalt
férfiak és nők lelke, áttetsző
és tanácstalan az őszi délután –
áll minden, a szél is még csak
gondolja a mozgást.

Hajó, vitorla nélkül: leműtött
mellű nő – a vágy csonkított
istenalakja. Számunkra, akik a világ
legszélén állunk, végképp nem
tartozván sehová már,

és a tenger mindig behegedő
ösvényein bolyongunk, a szó
és az álom lehet itt egyedül –
mindkettő igazat hazudik –,
ami másnak az otthon.

Claudio Magris

A szobor a trieszti parkban a csaknem meztelen,
megszaggatott ruhájú Itáliát mintázza, vállán
kétfejű sas hever átvetve – sem a fiús csípőjű nő,

sem az óriási, torz madár nem halott még egészen,
és egyikük sem él már: a pillanat, mikor a győztes
legyőzötté válik, s győztessé a legyőzött, az örökös

veszteség halványkék égboltja alatt. Tavasz vagy ős?
Nem számít. „A dolgok nincsenek sem jól, sem
rosszul, Carlo, de meglakolnak ezért a közönyért.”

Régi mesterek

Hosszú hónapok során át a könyvtárban
időzött, ült a régi fóliáns fölött,
s próbálta megérteni titkát a versnek,
melyet már több ezredév csiszolt,
mégsem kopott egy porszemnyi sem

le belőle. Eltökélt volt, bár egyre nagyobb
úrt érzett a szíve körül. Mígnem egy napon
test nélküli hang szólalt meg a háta mögött:
„Minden hetedik sor itt a hatodiknak
előzménye csupán – így épül a mű.”

16

Periandrosz

Vándor, ez a sír üres: a kőre vésett név alatt
senki se fekszik. Egyszerű ez: máshova vittük
a testet, hogy halálában is beteljesítse életét.
Vésd jól az eszedbe: ha Periandroszról emlékezel
itt meg, a semmit próbálsz felidézni.